

Nicolae VASILE

Paștele, Minunea primăverii

**Învățăm să trăim uneori
precum pomii iarna,
fără frunze, fără flori,
așteptând primăvara.**

**Muguri umezi, ușurel,
prevestesc noua viață,
de-un firav ghiocel,
ne legăm o speranță.**

**Să iertăm, să uităm
tot ce nu ne-a plăcut,
să ajutăm să clădim
ce e un nou început.**

**Tot ce-i sfânt reînvie,
într-un sacru mister,
și pentru noi va să fie,
eu o aștept și tot sper.**

**Dumnezeu ne învață
cum învierea-i speranță,
cum speranța e viață și
cum viața ne înalță.**

**De Paște, ca în povești,
e potrivit să gândești
dacă e bine cum trăiești?
Ești pornit să cântărești.**

**Ieși din tine, pe cât poți,
și gândește-te la toți:
bunici, părinți, fii și nepoți,
la cele cui a vorbi nu poți.**

**Niște plante de îngrijești,
animale, mereu de crești,
gândurile tale, cele rele,
ai putea să mai risipești.**

**Grijă să ai pentru toate,
să aibă apă și ce mânca,
așteaptă apoi de la Domnul.
Va avea și pentru tine ceva!**

**Nu lua de la oricine lumină,
surse ce lumea azi o domină,
vor oameni ce nu gândesc,
iar cu "lumina" lor îi orbesc.**

**Cerul o să-ți dăruiască
lumina să te mântuiască,
care se arată și renaște
la miezul nopții de Paște.**

**Așteptă-te la o viață aleasă,
viață plină, cele bune acasă,
dacă luând din lumina divină,**

o dăruiești și altora, în tihnă.